

Sütő Gábor *

*„Nincs más testvérem, csak magyar.
Ha virrasztok, miatta állok posztton,
csak tőle kérek kenyeret,
s csak ő, kivel a kenyeret megosztom”
(Dsidá Jenő: Psalmus Hungaricus)*

A NEMZETI ÉS A GLOBÁLIS ÉRDEK (MELYIKRE SZAVAZZUNK?)

A nemzeti és a nemzetközi érdekek fogalmai szorosan kapcsolódnak a nacionalizmus és az internacionalizmus fogalmaihoz. Tartalmilag rokon értelműek, de nem azonosak, ezért többféle olvasatukkal találkozhatunk. Főleg annak okán, hogy mindegyiknek számos történelmi válfaja, s ennek megfelelően gyakorlata és értelmezése keletkezett. A közéletben és a politikai nyelvezetben a közelmúltig a nacionalizmus alatt általában a hazafiságot, az internacionalizmus alatt a nemzetköziséget értették. E fogalmak azonban mára kikoptak. Az uralkodóvá váló politikai nyelvezetben a nemzet szót indokolatlanul ugyan, de nem ildomos sem egyedül, sem szóösszetételben használni, az internacionalizmus helyébe viszont indokoltan a globalizmus lépett.

Napjaink közismert eseményei kapcsán, de **a közeljövők szempontjából** vizsgáljuk meg, hogy a világpolitikai szereplők jelenleg milyen tartalmat tulajdonítanak e fogalmaknak. Főként a közérdeklődésre számot tartó, az állampolgárok állásfoglalását leginkább igénylő aktuálpolitikai kérdések kapcsán tegyük, s részletezés helyett inkább a logikai képletüket megfogalmazva. Annak reményében, hogy a részigazságok okszerű vonalba állítása önmagában is közelebb visz bennünket az igazsághoz, segít eligazodni nemcsak a lényeges kérdésekben, hanem **a gyanúsan azonos időpontban felélénkült ellenfeleink, szövetségeseink, hazaárulóink, nemzetidegen állampolgáraink** által rosszindulatúan, kiérződő magyarelles szándékokkal előtérbe tolt álproblémákban is.

Az elsőbbség dilemmája

A nemzeti és a globális érdek dilemmájának gyakorlati eldöntése még a ritkán adódó áttekinthető történelmi helyzetben is megfontolt latolgatást igényel, hiszen **a nemzet** sorsáról van szó. Az emberek érzésvilágában általában a nemzeti érdek öntudatlanul is elsődleges, minek okán a helyesen megválasztott nemzetpolitikának tudatosan ezt kell követnie. Ámde úgyszintén logikusnak tűnik, hogy elvben a globális érdek a fontosabb, élvez elsőbbséget, hiszen **az emberiség sorsáról van szó**. A dilemma eldöntésénél, hogy milyen politikát kövessen az állampolgár, a kormány, az ország, **a konkrét körülményeknek és az időpontnak kell perdöntőeknek lenniük**. Ehhez azonban célszerű annak a szem

előtt tartása, hogy a legősibbet, az eredetit az elsődleges jelenti, az pedig mindenképpen a nemzet. A nemzet, amely egységes volt, amíg a nagy francia forradalomban meg nem jelent az internacionalizmus felé vonzó baloldal, minek folytán a nemzeti oldalt elkezdtek jobboldalnak nevezni, máig hatóan megszüntetve a kereszténységen alapuló egységes világnézeti rendszert, megosztva ezzel a nemzeteket. A nemzet elsődlegességéhez viszonyítva a politika célja csak a helyzet, az erőviszonyok és az időpont számbavételével kialakítandó elsőbbséget jelent, a tekintetben, hogy a szavazók, a döntéshozók melyik nézőpontot részesítsék előnyben. Kissé lekerekítve, az elsődlegesség történelmi, az elsőbbség politikai kategória. Egyetemes mérce egyik esetben sem létezik. Mindkét esetben egyértelmű, következetesen megvalósítandó időben meghozott döntés szükséges azonban, mert a latolgatás, a kivárás, az ingadozás felőrölheti a kérdés kapcsán kialakulható, s a jobb- és baloldali megosztottság miatt immár eleve csak részlegesen lehetséges nemzeti egységet. Következetes nemzetstratégia nélkül pedig irányt téveszthetünk, vagy idegen befolyás alá kerülhetünk a nemzetközi élet forgatagában, mint jelenleg történik a nyugat-európai államokkal.

A szocialista világrendszer azt hirdette, hogy a saját, ideológiailag behatárolt nemzetközi érdekét tekinti elsődlegesnek. Nem mondták ki, de világos volt, hogy az egyes országok nemzeti érdekeivel szemben. Ezt azonban egyetlen ország sem tudta megvalósítani, s nem is volt rá különösebb politikai akarat. Magában a Szovjetunióban sem. Akadtak ugyan politikusok, akik hangoztatták és próbálták átültetni a saját hazai gyakorlatukba, de a jelszón túl nem sokra tellett. Hazánkban is el-elhangzott, de a kormány, magát az elvet nem ellenezve, a gyakorlatban különösbbe nem törekedett rá, érezhetően a nemzeti érdekekkel rokonszenvezett. A nemzetköziesért csak annyit tett, amennyire rákényszerült, s emiatt Magyarország bírálatban is részesült. (A hasonlatok mindig sántítanak, ezért csak zárójelben jegyezzük meg: kormányunk más szövetségi rendszerben, de most is hasonló helyzetben van). Mindennek alapvető oka az volt, hogy az erőviszonyok a szocialista világrendszer egész létezése alatt nem voltak alkalmasak globális érdekek érvényesítésére. Egyrészt a gazdasági elmaradottsága, másrészt a katonai, majd a pénzügyi fenyegetés miatt a védelemre kellett összpontosítania, magasabb célokra nem jutott elég ereje. A Varsói Szerződés és a KGST ugyan e törekvések szervezeti megnyilvánulásai voltak, de éppen az említett körülmények miatt átütő eredményeket nem értek el. Azt viszont már zárójel nélkül is kimondhatjuk, hogy a KGST nem vetemedett olyan felháborító, a belügyekbe beavatkozó intézkedésekre, mint az EU, az pedig fel sem merült, hogy büntesse tagállamait. A KGST (különösen az eredetileg létező nemzetgazdasági ágazatokra épülő munkamegosztása) és a Varsói Szerződés jobban figyelembe vette az egyes országok történelmileg kialakult adottságait, mint az „új világrendet” teremtő EU és a NATO.

Időnként akadtak közösen elfogadott internacionalistának minősített intézkedések, amelyek valóban több szocialista ország érdekét szolgálták.

Ilyen volt a bukaresti fix olajár, amely nem járt hátránnyal az olajszállító Szovjetunióknak, ugyanakkor kedvező volt az olajimportőr országoknak. Említhetjük az akkor harmadik világnak nevezett fejlődő országok koordinált segítségét nemzetállamaik megteremtésében, s ide sorolható, hogy a Szovjetunió kiképezte és az úrbe küldte több szocialista ország úrhajósát, köztük hazánk fiát, Farkas Bertalant.

A NATO-offenzívával szembeni védekezésből kifolyólag azonban a szocialista közösség nemzetközi érdeke szükségszerűen más országok ellen irányult. Így a szembenállás és az elrettentés jellemezte történelmi helyzetben nem válhatott igazi nemzeti érdekké sem, nem is beszélve az ideálistól. Akkor azon az oldalon álltunk. Helyesnek véltük, mert a szembenálló oldalon még szavakban sem törekedtek a nemzeti érdekeinket tisztelő politikára. Most ezen az oldalon állunk és bizony tapasztaljuk, **itt sem egyszerű a nemzeti érdek védelme**, sőt bonyolultabb, mert a globalizmus sem ideológiailag, sem földrajzilag nem behatárolt, hanem mindenre kiterjed és erőszakosabb is. Mi azonban mindig törekedtünk nemzeti érdekeink védelmére. Mutatta ezt nemcsak 1956, hanem úgy az azt követő és a mostani politikánk is. Hívják nacionalistának, vagy ortodoxnak, de hasonló politikával képviselhetjük helyesen és sikeresen a nemzeti érdekeinket.

A globális érdek sohasem látható át teljesen, nehezen értelmezhető, elidegenülő, míg a nemzeti érdek nyilvánvaló, nagyobb elfogadtatásra talál. A globális érdek kisajátítható, akár anélkül is, hogy az igazi kisajátító ismertté válna. A nemzetköziség eredetileg a népek szabadságának és egyenlőségének, együttműködésének és barátságának elve, de elsőbbsége csak akkor érvényesülhetne, ha valamennyi állam önként elfogadná és tiszteletben tartaná, tudomásul véve, hogy bizonyos kérdésekben számára nem a legmegfelelőbb. Az igazi nemzetközi érdek ugyanis csakis a nemzeti érdekek tudatosan kezelt szintéziséből fakadhat. Ez azonban pillanatnyilag idealizmus, habár kedvező történelmi pillanatban indulóponttá válhat, hiszen az érvényesülése lehet részleges is. Például már ma is ilyen problémakör a környezetvédelem általában, benne az ivóvíz kérdése, amire történnek is erőfeszítések. Nem véletlen, hogy az egészséges ivóvíz jövőbeni általános biztosításának kérdésében nemzetközileg elismert erőfeszítéseket tesz Áder János köztársasági elnök is.

Miért nem európai az Európai Unió?

Miközben az EU vezetői a saját tagállamaikat, elsősorban a V4-eket nem győzik figyelmeztetni, fenyegetni, büntetni, óhatatlanul felidéződik, hogy néhány évvel ezelőtt még feltűnő szakszerűtlenséggel foglalkoztak az uborka méreteivel és kinézetével, a káposztatermelés sajátosságai, vagy annak a gondos meghatározásával, hogy milyen színűek lehetnek a WC-ülőkék az EU-ban. Körültekintésük ellenére elmulasztották előírni, hogy nem ráállni kell, hanem ráülni, ezért a betolakodó migránsok nem szabályosan használják, de a politikai korrektség miatt erre sem merik figyelmeztetni őket. A hasonló sorsfordító álproblémákkal foglalkozás már

azt jelezte, ami mára egyértelműen kiderült: nem a tagállamok nemzeti érdekei foglalkoztatják őket.

Aztán jött egy rövidebb időszak, amikor a szubszidiaritáson lovagoltak. A szubszidiaritás a hatalmi szintek közötti munkamegosztást jelenti abban az értelemben, hogy a felmerülő kérdéseket a keletkezési szinten kell megoldani, a felsőbb szint csak akkor lép közbe, ha az alsóbb szinten sikertelenek a megoldási kísérletek. Ezt azonban gyorsan elfelejtették, mert észrevették, hogy tromfolhatja a suttyomban kiépítendő antidemokratikus centralizmusukat, hiszen elősegítheti a nemzetállamok önállósodását.

A közép-európai országok ellen irányuló élelmiszer-minőségi diszkriminációjuk egészségügyi, politikai, emberellenes gazemberség, s egyértelműen mutatja, milyen társadalmi rendszerben élünk, mit várhatunk a mostani szövetségeseknek vélt ellenfeleinktől. Mindeközben Magyarországot a legtöbbször ellenőrzik és ellenőriztetik, holott, sok tagállamtól eltérően, nem takargatunk semmit, nyíltan és őszintén foglalunk állást. Borzasztóan fáj nekik, hogy kijelentéseink és a gyakorlatunk egybeesik, s növekvő elismerésre és követésre talál.

A hasonló politikai cikk-cakkok emlékeztetnek rá, hogy az internacionalizmus követelményének eleget téve, a szocializmusban is **burkoltan** igyekeztek korlátozni a nemzeti nagymúlt, az önbecsülés, sőt a nemzeti mivolt említését is, ami lappangó, kitörésre kész ellenállást szült az embekekben, különösen a nemzeti elkötelezettségű értelmiségiekben. Mindezek után, bár nem mondható, hogy váratlanul, de jelenleg teljesen **nyílt** agresszív nemzetellenes nyomásnak vagyunk kitéve. Az EU ugyanannak a globális háttérhatalomnak a parancsát teljesítve akarja elfogadtatni, miszerint a brüsszeli vezetők által önkényesen kikiáltott európai érdekek elsődlegesek a nemzetállamok érdekeivel szemben. Ezért történhetett meg, hogy az EB bitorolja a legfelsőbb szerv, az Európa Tanács jogköreit. Mindezek okán többszörösen hamis és káros, amit ma Brüsszel európai érdekeknek nevez, legyen Kalergi, vagy Soros terv, avagy eszementek, zombik, bűnözők és gyilkosok által kigondolt emberellenes elképzelés.

Igen, **gyilkosok akkor is, ha saját kézzel nem öltek meg senkit**, de százakat-ezreket öletnek meg a háttérhatalom és a migránsok kezei által. Ezekhez a Lisszaboni Szerződésben nemcsak nem szereplő, de még azzal összhangban sem álló önkényes intézkedéseikhez követelik a szolidaritásunkat. Csúcspontjára ér a második világháború után Európában fokozatosan uralkodóvá mesterkedett önfeladás, beteges büntudat, az önazonosság megtagadása, a multikulturalizmus feltétel nélküli elfogadása, a nemzetközi szabályokat és az emberi normákat megsértő betolakodók hívogatása és ajnározása. Egyszóval, az globális neoliberalizmus, amely már szedi az áldozatait. **Annak az Európának a felszámolása zajlik, amelybe vágyakoztunk, de mindezek miatt máris elvagyunk.** Jogilag, politikailag, erkölcsileg elfogadhatatlan ugyanis, hogy mint teljes jogú tagot büntessenek bennünket azért, mert légből kapott ötleteik alapján ezúttal nem fogadjuk be jöttmentek hordáját. E törekvéseknek azonban akkor kellett volna útjukat állni, amikor a készülő európai alkotmányból

kihagyták a kereszténységnek az említését, de egyetlen európai kormány sem állt a helyzet magaslatán, bár bőven akadtak a veszélyekre figyelmeztető személyek és szervezetek.

Megállíthatóak-e demokratikus eszközökkel?

Az EU tagállamainak kormányai, sajnos a V4-ekéi is, beleestek abba a hibába, hogy rögtön a migráns kérdés felvetődésénél **szem elől tévesztették az alapvető megítélési-kezelési szempontokat**, amelyekre, a késhegyig menő viták ellenére mindeddig alig-alig esett utalás.

Az EU alapító okmányaiban ugyanis nincs szó arról, hogy az EU bármilyen körülmények között is megváltoztathatná a tagállamok lakosságának nemzeti, faji, vallási összetételét. (Mint ahogy erre a nemzeti kormányoknak sincs joga, mégis csendben, titokban folyik). Tehát nem létezik közösen elfogadott jogi, vagy politikai alap, norma, szabály, rendelkezés, amellyel erre lehetne kényszeríteni a tagállamokat. Ám az Európától, s a saját nemzeteitől is elidegenedett brüsszeli bürokrácia úgy tesz, mintha létezne, s bünteti a tagállamait, amelyek nem kívánnak ismeretlen háttérű migránsokat befogadni.

Sajnos, a V4 országai elmulasztották e halálos brüsszeli kezdeményezést semmissé tevő jogi érvnek a bevetését. Pedig ezzel a kezdetén akadályozhatták volna a kérdés napirendre kerülését az EU-ban. **Egyszerűen nem lett volna szabad tárgyalni róla. Maga a vitába bocsátkozás döntő hiba volt. Meg kellett volna tagadni bármiféle tárgyalást e kérdésről!** Ám a kezdeményezők célzatosan alakították úgy a vitát, hogy először a részletkérdések kerüljenek napirendre, nem pedig az alapvető elvi megítélés, s így a tagállamok besétáltak a háttérhatalom utcájába. Figyelmetlenül elfogadták a kérdés manipulált kezelését, azaz, hogy a tárgyaljanak a problémakör másodlagos kérdéseiről, mint a migránsok befogadásának mikéntje, elosztási kvótája, a schengeni, s a dublini egyezmény egyes rendelkezéseinek értelmezése, stb. Ezzel hallgatólagosan elfogadták a kérdés napirendre tűzését, belekerültek a bankárkaszt világelit által ravaszul átgondolt ördögi körbe, ahonnan talán nincs is már demokratikus kiút. **Mégis, a V4-eknek venniük kell a bátorságot, s haladéktalanul napirendre kell tűzetniük a háttérhatalmat képviselő EU vezetők politikáját, akik önkényesen, jogalap nélkül napirendre erőltették a migráns problémát. Ma már nincs más út, mint felelősségre vonni, és eltávolítani őket, mielőtt muszlim pártfogoltjaikat és kiépített háttérhatalmi hadoszlopaikat olyan helyzetbe hozhatnák, hogy győzelemmel kecsegtető polgárháborút indíthatnának.** Senki ne gondolja, hogy az emberiség kétharmadának kiirtásáról elmélkedőktől távol áll ez az elképzelés.

Nem kapott, s még ma sem kap elég hangsúlyt az sem, hogy a fő bűnösök azok, akik elűzték a migránsokat az országaikból, ugyanaz a háttérhatalom, amelynek faltörő kosai az USA, Izrael és Franciaország volt. Közvetlenül utánuk következnek az ügynökeik, akik, nem tudni kire/mire felesküdve, saját népeiket is elárulva, Európába csalogatják és ajnározzák

őket: a megbízóit következetesen fedező Soros, az egykori berlini falat ellenkező irányban átlépő Merkel, az off-shore lovag Juncker és nyugat-európai társaik, köztük az álszent Ferenc pápa, akiket a nemzetáruló neo-liberális politikusok követnek. Majd végső soron, ha sérti is az érzékenysé-
güket, mint ahogy a puszta létünk, kertelés nélkül ki kell mondani a véle-
ményünket a betolakodókról is. Bár látjuk, hogy eszközök, de bűnösök ők
is, mert nem harcolnak jogaikért, hazájukért, még szavakban sem száll-
nak szembe a sorsukat elnyomó országokkal, hanem a készbe akarnak
beülni, s a befogadó országokban minden emberi és nemzetközi normát
megsértve rabolnak, erőszakoskodnak, gyilkolnak. Szellemileg, vallásilag,
politikailag egyaránt fajgyűlölők, s nem titkolják, hogy e minőségükben
uralkodni akarnak felettünk. Ezért ne hódoljunk be a betolakodók érzé-
kenységének, mint a nyugat-európai vezetők, hanem támadólag lépünk
fel. Rámutatva, hogy igazi rasszisták, akik vízum és a személyazonossá-
guk igazolása nélkül betörnek mások lakhelyére, lakást, ellátást, segílyt
követelnek, igényt tartanak a saját vallásuk, emberi és embertelen közös-
ségi normáik átültetésére és elfogadására, az évszázados helyi kultúrák,
vallások, sőt őslakosok kiirtására, amit esztelen terrorista akciók elköveté-
sével már el is kezdtek.

Világraszólón elleneznünk és akadályoznunk kell mindezt, mert aka-
ratlanul és hallgatólagosan az EU-gyilkosok cinkosává válhatunk, ha nem
látjuk, vagy tagadjuk, hogy nemcsak az európai nemzetállamok, hanem
maguk a nemzetek vannak végveszélyben. A védelmükre hivatott EU ga-
lád módon csak növeli e veszélyt, s a **NATO-nak sincs egyetlen szava
sem mindehhez**. Passzívan, szenttelenül nézi, hogy egyes tagállamait
megszállják. (Nyilván nem véletlen, hogy a magyar külpolitika felvetette
saját európai hadsereg létrehozásának gondolatát, s az még kevésbé vé-
letlen, hogy eddig nem talált visszhangra). A NATO-nak láthatólag nem ez
a pénzhatalom által előírt feladata, hanem hogy készüljön háborúra
Oroszország ellen, ami az emberiséget kiirtó világháborúvá válhat. Ki is
mondják: *“Úgy véljük, hogy a NATO 2018. évi csúcstalálkozójának elő kell
segítenie a védelmet és elrettentést és a stabilitás hatékony tervezését a
NATO határain túl”* – szögezte le a kelet-közép-európai térség kilenc
NATO-tagállamának varsói külügyminiszteri nyilatkozata. A NATO tag álla-
maiban, azaz a saját területén megszűnőben a stabilitás, veszélyben a
szuverenitás, mégis a határain túl akar biztonságot teremteni, azaz to-
vábbra is a katonai fenyegetést, más államok ügyeibe való beavatkozást
tervez. Egy szót sem ejt arról, hogy Oroszországgal tárgyalni kellene és
nem háborúzni.

Mindebből már nemcsak a következtetések levonása történelmi
szükségesség, hanem a cselekvés is. Az EU meg tudná védeni önma-
gát, ha európai elkötelezettségű vezetői lennének. Ha vezetői belátnák,
hogy az erőltetett integráció, uniformizálás, a hatvan európai kisebbség
súlyos problémáinak figyelmen kívül hagyása, központosítás, jogkörök el-
vonása, kizsákmányolás, saját döntéseik semmibevétele, képtelenség az
integráció irányításának ellátására, a nemzeti történelem átírása, idegenek
magunk fölé emelése, európaiatlanság, **sőt Európa-ellenesség** nem

előzheti meg a nemzeti érdekeket. A jelenlegi vezetés azonban, s így maga az EU sem váltotta be a tagállamok hozzáfűzött reményeit, mert arra törekszik, hogy a háttérhatalom elvárásainak tegyen maradéktalanul eleget, aljas és gonosz erőket juttasson teljhatalomra.

A minap elfogadott gyalázatos EP döntés szerint felső korlát nélküli állandó kötelező kvóta-rendszer alapján szétszétják a betolakodókat a tagállamokban a beleegyezésük nélkül, illetve pénzügyileg és más módon büntetik a tagállamokat, ha nem fogadják be őket. Nem akadály az sem, ha a betolakodóknak nincsenek papírjai, személyazonosságukat nem tudják igazolni. *„Ez a demokrácia lényege”* – jelentette ki fenyegetően Cecilia Wikström, a neoliberálisok képviselője, a kérdést előterjesztő örült svéd nő. De akik ezt kigondolták és megszavazták, azok is Európa sírásói és gyilkosai, s számukra a kiszabható legnagyobb büntetés is könnyőre lenne! E méltatlanná vált politikusokat, **a módszerrel nem sokat törődve**, haladéktalanul el kell távolítani és példásan felelősségre vonni. Mivel mindezek következtében az európai országokban, főleg a nyugat-európaiakban az erőviszonyok a nemzeti erőkre nézve fokozatosan és gyorsan romlanak, a további késlekedés a halált jelentheti számukra. **Két küzdelmes év után már nem kezelhető elméleti kérdésként, hogy a háttérhatalom érdekében a demokratikus játékszabályok áthágása mellett a végletekig kitartó, Európát eláruló, az európai nemzetek létét veszélyeztető politikusok megállíthatók-e demokratikus eszközökkel. Mivel az életünkről van szó, parancsolóan és haladéktalanul be kell vetnünk minden önvédelmi eszközt.**

Ki ül a pápai trónon?

Elegendő idő telt el, maga a jezsuita Ferenc pápa pedig több mint eleget tett nemcsak ahhoz, hogy e kérdést feltehessük, hanem ahhoz is, hogy a tévedés kockázata nélkül megválaszoljuk. Mert nézzük csak, mi történik. Mi az oka, hogy a pápákat mindig gúnyoló és bíráló neoliberálisok Ferenc pápát istenítik? Pedig közismert, hogy együttműködött a védtelen politikai ellenfeleit legyilkoló argentin katonai juntával. A polgári kormány alatt emiatt vádat is emeltek ellene 2005-ben, de titokzatos erők elérték, hogy ejtsék a vádat.

A pápa provokatív cinizmussal elsőként vette fel a Ferenc nevet. Egyrészt ilyen néven még nem uralkodott pápa, másrészt a Ferenc név kihívó utalás az általában gazdag és fényűző életet folytató jezsuitákkal (van olyan vélemény, hogy zsidó tagozat az egyházon belül) élesen szembenálló szerény, sőt szegény életmódot követő ferencesekre (Assisi Szent Ferenc követőire). Aztán folytatta azzal, hogy míg elődje, Benedek pápa óvatosságra intett a muszlimokkal kapcsolatban, ő mossa és csókolja a lábait. Olyan rémisztő állításokat hallunk tőle, hogy a betolakodók jogai megelőzik a nemzeti érdekeket. Megszólalásaiban majdhogynem csak a migránsokról papol, s elmarasztalja, önzőnek minősíti a migránsoktól vonakodó európai nemzeteket. Benedek szolgálta a több mint egymilliárd katolikust, Ferenc nemcsak elnézi, hogy a keresztet sok helyen törvény-

sértőnek, vagy szégyellnivalónak tartják, hanem meg is téveszti a híveit, sőt a legyilkolásuk ellen sem emeli fel a szavát pápájukhoz méltóan.

A XII. században Szent Malakiás megjósolta a saját halála napját és színhelyét, ahogy meg is történt, valamint a következő 112 pápa sorsát. Jövendölései, ha nem is szó szerint, de sokszor félelmetes hasonlósággal bebizonyultak. Jóslatai szerint a 111. pápa Benedek lesz (az is lett), s őt követi a 112., az utolsó pápa, Ferenc, aki után az egyházra örök sötétség borul. Nos, az ítéletvégrehajtó már jelentkezett is: az Iszlám Állam. Több ízben a Vatikán romba döntésével, az egyházi vezetők kivégzésével, a pápa Szent Péter téren lefejezésével fenyegetett. Ferenc pápa azonban láthatólag nem kívánja elhárítani a veszélyt sem a Vatikán, sem a saját feje felől, hanem vidáman, közreműködően tart feléje.

A történetek nemcsak nem zárják ki, hanem kísértetiesen előrevetítik, hogy Malakiás jóslata ezúttal is megvalósulhat. Benedek pápa tartózkodott a feltüzelt iszlám és a szabadkőműves-zsidó törekvések támogatójától, Ferenc pápa pedig a szolgálatukba szegődött. E törekvései nem képezik egyetlen ország nemzeti érdekét sem. Szemben állnak az emberiség érdekeivel, tehát nem is globális érdek. Egyértelműen az európai nemzetállamok, s a kereszténység megsemmisítésére törekvő nyilvánvalóan nem keresztény háttérhatalmi elit és úttörői, a sötét szándékú EU-vezetők érdekeit képviseli, akik hatalomra juttatták. Láthatólag az általuk erőltetett új világrendnek megfelelő egységes világvallás létrehozását tartja feladatának. Mindezzel gyakorlatilag ellenpápává válik, de az sem szónoki kérdés, hogy az Antikrisztus, avagy maga a Sátán ül ma a pápai trónon?

Egészpályás letámadás

A neoliberális globalista nemzetközösítés egészpályás letámadással folyik; az élet minden területén tetten érhető. Így szemtanúi vagyunk a nemzeti labdarúgó csapatok nemzetközösítésének, a legjobb játékosok összevásárlásának is. Annak lesz legerősebb csapata, akinek legtöbb pénze van. A tőkeuralomban az ember is áruvá válik; megvásárolják és eladják a labdarúgókat, az edzőket, de még a szövetségi kapitányokat is. Nálunk is. Pedig a közvélemény azt pártolná, hogy a tehetségesebbjeinket ne küldjük idegenlégiósnak, és ne hívogassunk ide idegenlégiósokat. Minek idegen szövetségi kapitány, aki tucatnyi beidegződése és egyéb elkötelezettsége miatt nem tud teljes mértékben azonosulni a csapatunkkal. Minek nekünk Bernd Storck, vagy a németeknek Dárdai Pál, mikor az egyik vereséget vereségre halmoz nekünk, a másik meg győzelmet győzelemre a németeknek? Miért nem a saját nemzeti csapataikat vezetik, hiszen mindkettőjük gyakorlata azt bizonyítja, jobb lenne fordítva. Az illetékesek, akik átgondolatlanul szerződtették őket, önmaguk nem érzik ezt? De maga a csapat is egységesebb, összeforrottabb, sikerre törekvőbb lenne, ha egynemzetiségű maradna. Stadionok kellene, de még azoknál is fontosabb, hogy vessünk véget a globális gyökértelenségnek, kétlakiságnak, s a hazafias hozzáállás legyen a válogatottság egyik alapvető kritériuma. A legnagyobb sikert elért aranycsapatunkban mindenki magyar volt: játé-

kosok, edző, szövetségi kapitány. A siker is. Ma pedig azt számolgathatjuk, kiktől nem kaptunk még ki.

A globális tőke uralmát a sportban más is mutatja. A FIFA a nevesebb labdarúgókkal a tévékben elmondhatja a „*Nemet a rasszizmusra!*” frázist. Egytől egyig gépiesen mondják. Nem azért, mintha rasszisták lennének, hanem mert maguk is kiérzik a nekik nyilván busásan jövedelmező megrendelésből az üzletet és az aktuálpolitikát. Amerikában már egy éve a *"feketéssel szembeni kirekesztés ellen tiltakozva"* a sportolók térden állva hallgatják hazájuk himnuszát. A németek is csatlakoztak a térdelők mozgalmához, s ezzel megalázzák a német szurkolókat, akik eltartják őket. Az Olasz Labdarúgó Szövetség pedig úgy döntött, hogy a mérkőzések előtt felolvassák Anna Frank naplójának részleteit, s egyperces néma felállással emlékeznek a zsidó holokauszt áldozataira. **Mintha sportvetélkedés helyett abban versenyeznének, hogy ki a bárgyúbb.**

Mindezek láttán senki közülük ne csodálkozzon, hogy Messi, Neymar és mások név szerint az Iszlám Állam célkeresztjébe kerültek. Természetesen őszintén és a leghatározottabban elítélendő a fenyegetésük, de elkerülhetnék e veszélyt, ha a saját nemzeti csapataikban játszanának.

Csak azt a következtetést vonhatjuk le immár a sportban is eluralkodott hasonló globális jelenségekből, hogy nem a sportolók lelkéből jön, hanem a pénz és a politika birtokosai kényszerítik ki. Ha a tőke politikát csinál mindenből, ne maradjunk le mi sem: legalább leplezzük le politikájukat, ne maradjunk szótlanak.

A háttérben ezúttal is az árnyékhatalom

A bennünket sújtó sokasodó kártékony válságjelenségeket kiváltó fő globális szereplők személyileg nagyrészt ismeretlenek, a háttérben maradnak. Az előtérben szereplők többsége csak az ügynökeik, a hazug szavak, a szemfényvesztés mesterei. Az érdektelen, vagy az okozatok mögötti okokról kevésbé tájékozott szemlélődőnek ezért úgy tűnhet, napjainkban a fő ellentét Európa és az iszlám világ között húzódik, holott ennek évtizedekig nyoma is alig volt. A mára kialakult szembenállás sem közvetlenül a két fél kapcsolataiban keletkezett, hanem ezt is a maga új világrendjét létrehozni akaró titokzatos harmadik erő idézte elő. Azzal, hogy megteremtette a népvándoroltatás helyi feltételeit mind a migránsok hazájában, mind Európában, és sikerrel uszítja őket egymásnak. A faltörő kosaikat látjuk: ugyanaz a Juncker, Merkel, Soros, Ferenc pápa, a nem kormányközi szervezetek (NGO), a felforgatókat képző egyetemeknek álcázott intézmények, a szcientológia és a hozzá hasonló álvallások, a szabadkőműveszsidó páholyok. Éveken át készítették elő a most illegális tevékenységet végző hálózataikat, kádereiket. Teljes mellszélességgel mögöttük áll az agressziót és a terrort politikájuk szerves részévé tevő USA és Izrael.

Megtévesztésül nemes célok hangoztatásával álcázzák szándékaikat, miközben kifejezetten emberiségellenes tevékenységet folytatnak. Az ügynökök feladata, hogy az igazságról eltereljék a figyelmet, védekezésre képtelenné tegyék az embereket. Mindez nem máról holnapra alakult ki,

hanem évekig a hatóságaink szeme előtt zajlott, ami nem dicséri ez utóbbiakat. Az összejátszó erők most Európa, főleg az európai nemzetállamok felszámolásán, s az úgy nevezett nyílt társadalmak létrehozásán dolgoznak, amit ez a titokzatos, a saját létét is tagadó árnyékhatalom rájuk bízott. E hatalomnak nincsenek elvei, eszményei, értékei, csak szűk, az emberiségtől és az emberségtől elvonatkoztatott céljai: a szuverén nemzetállamok gyengítése, vagy felszámolása az engedelmes és csak az önmegvalósítással törődő tömegember kialakítása. Ezért **a fő ellentét minden látszat ellenére nem Európa és volt gyarmatai, még csak nem is a kereszténység és az iszlám között feszül, hanem e háttérhatalom és az emberiség között**. De mégis, kik alkotják e világméretű tragédiákat előidéző árnyékhatalmat? Ma már sokan kimondják, hogy a globális pénzügyi elit, a körülbelül háromszáz, nagyrészt zsidó családot kitevő szabadkőműves bankárkaszt, amely lekorrumpálta az EU és több más nemzetközi szervezet vezetőit, valamint egyes államok kormányfőit. Működési elvük Rothschildtól származik, aki annak idején kifejtette, hogy a szabadkőművességre támaszkodva, zűrzavart, összetűzést kell teremteni, mind egyik felet támogatni kell fegyverekkel és kölcsönökkel, s mikor meggyengítették egymást és teljesen eladósodtak, lehet nekik diktálni, s jöhet az új világrend megteremtése. Újabb kifinomultabb és durvább módszerekkel kiegészítve, gyakorlatilag ez folyik napjainkban is.

Sajnos, ugyanez a szemlélet és gyakorlat uralja a zsidó diaszpórát is. A magyarországit hangsúlyozottan. Annak idején betelepültek, idővel egyenjogúvá tettük őket, eltűrtük, hogy gazdasági, pénzügyi, művészeti és egyéb kulcspozíciókat foglaljanak el és csakis egymást juttassák ilyenekhez. Egyre több előjogot szereztek, de újabbakat és újabbakat követelnek és ügyeskednek ki. Ma már ott tartunk, hogy a Tett és Védelem (TEV) elnevezésű szervezetük cenzúrát gyakorol, megsérti a szólás- és lelkiismereti szabadságunkat, azaz immár **ők nem tekintik egyenjogúnak az őket befogadó társadalom tagjait**, szólásszabadságukat csakis az általuk megszabott politikai korrektség határain belül tűrik meg. Ha úgy ítélik meg, hogy ezen akár egy általuk megkérdőjelezhető szóval is túllép a magyar, feljelentik, s a magyar bíróságok engedelmesen soron kívül el is ítélik. Elburjánzott szervezeteik, köztük a Mazsihisz, az EMIH vezetői, elkülönülnek, s nyíltan meg is fogalmazzák – ahogy Netanjahu látogatásakor is tették – **ők nem Magyarországgal, hanem Izraellel álmodnak**. Az EMIH, a tábori püspökséghez és egyéb pozícióihoz a napokban megkapta a Zsigmond Király Egyetemet is. Vajon milyen érdekek szolgálatára nevelik majd itt a fiataljainkat? Gondoltak erre az illetéktelennek bizonyult illetékesek? **Mindez eleve korlátozza a magyar nemzeti érdekek érvényesülését a maguk teljességében mind országon belül, mind globálisan**. Ugyanez fog történni a muszlimok részéről is, ha engedjük.

A fentiek ellenére mégis akadnak politikusok, akik nem szűnnek meg hangoztatni, hogy a magyar nemzet részének tekintik őket. Ez ugyanolyan politikai melléfogás, mintha a székelyeket a román nemzet részének tekintenénk. Gondoljanak csak bele, e látszólag demokratikus eljárással nem idegen érdeket védelmeznék-e? Éljük bele magukat a magyar hazafi-

ak lelkivilágába: hol láthat mindebben magyar nemzeti érdeket? Vizsgálhatja bármely oldalról, csak elkülönülő csoportérdekeket láthat, s mivel e csoport nyíltan meg is nevezi magát, s nem titkolja törekvéseit sem, a hazafi jogosan kimondja, hogy magyarelles rasszista érdekekről van szó. Teheti ezt nyugodtan, mivel **maguk a zsidó vezetők soha vissza nem igazolták, hogy a nemzetünkhöz tartozónak tartják magukat.** Az említett Netanjahu látogatás során is nyíltan az elkülönülésüket hangoztatták. A befogadó magyarság indokolatlanul végtelen türelme láttán önmaguk között kellene végre akadni olyan erőnek, amely belátja, hogy nem lehet minden határt gátlástalanul átlépni. Mivel ennek semmi jele, hogy higgyen a magyar azoknak, akik a már nem is lopakodó, hanem intézményszerű zsidó nyomulás láttán sem a magyarellenesség, hanem az imittamott néha felpislákoló antiszemitizmus ellen hirdetnek zéró toleranciát.

Magyarázatra szorul az is, hogy az USA-ba látogató magyar politikusok érthetetlenül, bár nem olyan gyakran, mint Göncz Árpád, de a példáját követve, elmaradhatatlanul tárgyalásokat folytatnak több, az amerikaiaktól is elkülönülő, nyíltan Izraelt szolgáló zsidó szervezetekkel. Miről eshet szó még az amerikai kormányzerveket is mellőző tárgyalásokon? Az is kérdőjeleket vet fel, hogy az EU-ban a nevezetes 7. cikkely hazánk elleni alkalmazását szorgalmazó jelentésről szólva, a parlamentben kormányzati részről éppen az SZDSZ-utódnak tartott LMP közbenjárását kérték a brüsszeli zöldeknél, hogy ne kerüljön sor rá. Vajon milyen mechanizmus útján valósulhatna ez meg? Az sem kerülte el közvéleményünk figyelmét, hogy ez a párt a korábban az MSZP által is szerződött izraeli Ron Werber gyűlöletkampány-szakértőre bízta a választási kampányának szervezését. Az ilyen nemzetközösítési mesterkedéseket törvénnyel illene tiltani. Nagy és **megválaszolendő kérdés, hogy egyes politikusaink miért nézik el, sőt támogatják a közismert izraeli uszítás-szakértő beavatkozását? Mi ebben a mi globális, vagy a nemzeti érdekünk?**

Hajrá Magyarország!

Kiút mindig van; a legnehezebb helyzetből is. Magyarország már rajta halad. Ha eltérő jelleggel is, de megindult a nemzeti érdekek érvényesülését biztosító, a szuverenitásukat védelmező nemzetállamok újraserveződése is. Nem azonos előjellel, de példa rá mindenekelőtt a V4-ek és Oroszország, de Törökország, a BRIX és az ASEAN egyes országaiban, sőt még az USA-ban is körvonalazódik valami. Lehet, hogy Ausztria is ebbe az irányba fordul. Bizonyos értelemben megemlíthető a KNDK is, mivel nem kizárható, azért fordult a nukleáris fegyverkezés felé, hogy meg tudja védeni magát, elkerülje Afganisztán, Irak, az „arab tavasz” országainak, a Venezuela elleni gyilkos gazdasági háborúnak, vagy a nyugat-európai országoknak őt is fenyegető sorsát.

Ám legyünk tudatában, e folyamat sem mentes az ellentmondásoktól. Mert nagyon is más tartalma van annak, amikor nem az említett az országok, hanem Ukrajna, Románia, Szerbia, Izrael hangoztatja, hogy nemzetállam. Ugyanis azt jelenti, hogy nem tekintik társnemzetnek az ott

elő kisebbségeket, nem ismerik el jogaikat, még a leginkább magától értődő anyanyelv használatát sem. Ezért a nemzetközi politikában célszerűbb lehet a szuverén államok meghatározás alkalmazása.

Számunkra a követendő út továbbra is a nemzeti érdekek körültekintő, rugalmas, határozott, következetes védelme és nemzetközi elfogadtatása. E politika senki ellen nem irányul, sem belföldön, sem külföldön, de bárkivel szemben megvédelmezi érdekeinket, szuverenitásunkat, stabilitásunkat. Védelmezi a neoliberais erők által megsemmisítésre ítélt családot, egyházat, nemzetet, s harcol a sok kérdésekben megnyilvánuló kettős mérce megszüntetéséért. Kiáll amellett, hogy jogunk van megvédeni a kulturális és etnikai önazonosságunkat. Talán amellett is, hogy magyarok, csakis magyarok között éljünk végre, uralkodásra törő nemzetidegenek nélkül.

A Fidesz-KDNP kormánynak nincs szüksége dicsőretre. Az odafigyelők számára a tettei beszélnek. Ez nem jelenti, hogy minden tökéletes, hogy egyetértünk a szabadjára engedett oligarchiák önös érdekeivel, a felháborítón privilegizált nemzetidegenek nyomulásával, a sikkasztások állami megtérítésével a sikkasztók helyett, és számos más nemkívánatos jelenséggel. A kialakult **vészhelyzetben azonban nem a kritika, hanem a védelem ideje jött el**, mert nem akármilyen fenyegetéseknek vagyunk kitéve. Azt az egyébként logikusnak tűnő érvelést is félre kell tennünk, hogy nincs jobb. Talán nem is tudatosult még bennünk eléggé, de értékelendő és megragadandó lehetőség, hogy a Nemzeti Együttműködés Rendszerének keretében ennek a kormánynak van mersze megkérdezni az embereket a mindenkit érintő kérdésekről. Élnünk kell vele, sőt igényelnünk kell a nemzeti konzultáció kiterjesztését. A kormány ezzel is bizonyítja, hogy bízik az emberek értékítéletében, és kész azt követni, s bízik a saját igazában is, mert ki meri tenni megméréstetésre. És még egy fontos szempont: **mer a magyar emberekről, apákról, anyákról, fiúkról és lányokról** beszélni (az ellenzék nagy rémületére), a népakaratot nemzeti és nemzetközi érdekünké nyilvánítja, a fenyegetésekkel szemben is igyekszik érvényesíteni. **Nemzeti érdekünk támogatni a kormányt abban, hogy mondja ki az igazat kifelé és befelé egyaránt, és menjen elébe a várható fejleményeknek, ahogy eddig is tette.**

Nem vagyunk hívei a magyar-magyar szembenállásnak, de ne legyünk képmutatók sem. Nincs és nem is lehet teljes nemzeti egység. Mert mikor láttunk akárcsak valami távolról hasonlót is az MSZP-SZDSZ koalíciótól, vagy a hangoskodó és egyre inkább nemzetellenessé váló, Brüsszelben nyíltan ellenünk hadakozó ellenzéki képviselőktől, avagy a lefizetett izgágáskodó pillanatemberkéktől, a természet és a világ rendje ellen lázadó, a nemiséget megcsúfoló csoportocskáktól? Nemzeti szerencsénk, hogy mindaz, ami most kívülről és belül ránk zúdul, nem MSZMP-SZDSZ koalíció, Gyurcsány, Bajnai kormány alatt következett be. Nem lehet elfogultan dobálódzni a hazaárulás minősítéssel sem, de amit az ellenzéki pártok EU-képviselőitől látunk (Különösen Szanyi Tibor – MSZP, Niedermüller Péter – DK, Jávor Benedek - Együtt), azt nemcsak nem lehet, nem is szabad másképpen minősítenünk. Túl azon, hogy nem magyar érdekeket képviselnek,

élen járnak az országunk elleni kezdeményezésekben és ellenünk szavaznak. A Fidesz-KDNP képviselők rendben teszik a dolgukat, de a 21 képviselőnk közül igazán "egy, csak egy legény van talpon" a gáton: Morvai Krisztina, aki még az őt delegáló Jobbiknak is példát mutat hazafiságból és szókimondásból.

Jóindulattal sem lehet még semlegesen sem szólni az újszerű ellenzéki divatról, a sokasodó miniszterelnök jelöltekről; a mindentudó, mindenbe bele is kotnyeleskedő LMP társelnöknőről, a Jobbik szélkakas vezetőjéről, vagy a fütyörésző és izgágáskodó percmemberkékről. Méltatlan állampolgárok, akiket nemcsak nem szabad a hatalom közelébe sem engedni, hanem szigorúan és késlekedés nélkül meg kell találni a módot a jogszzerű félreállításukra. Ehelyett valamennyien sűrűn jutnak szóhoz a Simicskák szintjére süllyedt ellenzéki sajtóban, amely vadászik a félrevezető zagyvaságaikra, hazugságaikra.

Mindezt látva, átgondolva, kötelességünk – országnak, kormánynak, képviselőknek, írástudóknak, állampolgároknak, nemzetünk külföldre szakadt tagjainak egyaránt – tájékozódni, eligazodni, mögé látni a dolgoknak. Számolnunk kell vele, hogy **a külső ellenség és a belső, immár majdnem ugyancsak ellenséggé vált ellenfelek agresszivitása növekedni fog. Gyenge pillanat, ingadozás, visszalépés, engedékenység, a veszély lekicsinylése a végzetünk lehet. Ezért elébe kell mennünk a kitapintható fejleményeknek.** Erkölcsileg, politikailag, gyakorlatilag egyaránt legyünk a helyzet magaslatán. A tisztánlátás és a kitartás parancsoló. Irányelvünk pedig, hogy a hazai és a globalista erők összehangolt támadása miatt feszültebbé és veszélyesebbé váló helyzetünkben **a nemzet tudatos, meghirdetett, s a lehető legszélesebb egységét kell kialakítanunk, mert létünk, magyar megmaradásunk függ tőle, hogy milyen jövőre szavazunk.**

- - -

* A szerző nyugalmazott nagykövet, közíró

/Megjelent a KAPU 2017/11-12. számában/